

Coripe, 28 april

91 km 720 hoogtemeters

Ik schrik wakker. Het is heet. De lakens liggen op de grond naast het bed. Mijn lijf is drijfnat. Een nare droom. Niet erg genoeg om het een nachtmerrie te noemen, maar ik baad wel in het zweet. Een nat lijf, maar geen natte droom. Die zal ik niet meer meemaken door de twintig bestralingen op mijn prostaat

Vanuit Sevilla vertrek ik pas rond elf uur. Want daarvoor ben ik al voor de vierde keer naar de fietsenmaker geweest. Met twee nieuwe binnen- en buitenbanden verlaat ik met gekruiste vingers de stad. Omdat het al zo laat is, besluit ik er een iets kortere rit van te maken. Dus niet de 125 kilometer volgens mijn geplande route, maar de 110 kilometer die Google Maps aangeeft. De eerste paar kilometers zijn geasfalteerd, maar al gauw rijd ik over smalle onverharde paadjes door ongerepte natuur. Vergeeld gras, vetplanten, een verlaten spoorlijn. Pittig mountainbiketerrein. En dat bij 36 graden zonder schaduw van het gele koren noch van de olijfbomen. Afwisselend steenslag en gravel. Steile korte hellingen. Soms te gevaarlijk om fietsend af te dalen. Flinke stukken rul zand die niet fietsbaar zijn. Van de eerste 90 kilometer is 70 kilometer onverhard en erg zwaar. Al deze kilometers zie ik echt niemand, alleen een wandelende dame in een soort bikini... Het is geen fata morgana. Ik ben te moe om haar aan te spreken. Verder geen huis, geen mens en mijn watervoorraad van bijna drie liter raakt op. Onderweg spot ik kuifleeuweriken, bijeneters en een hop. Als vogelliefhebber lukt het me niet om niet te kijken als ik iets zie bewegen dat op een gevederde vriend lijkt.

Bij 90 kilometer zie ik een verlaten hoeve en geef de strijd op omdat ik vrees mijn slaapplaats in Olvera niet voor donker te kunnen bereiken. Af en toe zullen er wel mensen komen bij de boerderij omdat er een flinke voorraad aan hooibalen ligt. Ik spreid mijn slaapzak uit over een dun laagje hooi. Na veel heen en weer geloop is een satelliet me welgezind. Een belletje naar huis. Moe, heet, geen water meer, maar geen zorgen, mijn avontuur is begonnen.

Bij het invallen van de nacht schrik ik wakker van het geluid van een auto. Er komen vier jonge mannen uit. Ik ben goed in het vliegensvlug bedenken van doemscenario's. Ik mag alleen mijn fietskieren aanhouden, de rest ben ik kwijt. Of: oude man gevonden in een hooiberg. Nationaliteit onbekend. Het zijn studenten uit Sevilla die in de hoeve van hun tante het weekend mogen doorbrengen. Ze zien een oude, meelijwekkende man op een dun bedje van hooi. Hij wordt gedoogd en ze brengen hem een broodje, cola en water!

Aan de overkant van de drukke N2 zit iemand met een apparaatje of telefoon op een stoel het verkeer te tellen. Wat een eenzaam beroep, verkeersteller. Tien minuten later nog zo'n teller, weer op een klapstoeltje. En al weer een. Het zijn allemaal dames. Vriendelijk. Op klapstoeltjes. We zwaaïen naar elkaar. De dames zijn steeds schaarser gekleed. Als ik er een in alleen een string zie praten met een gestopte automobilist, realiseer ik me dat ik soms behoorlijk naïef ben. Het zijn dames van plezier, ze staan hier voor hun brood. Toch blijf ik naar ze zwaaïen, want verkeersteller is een eenzaam beroep, maar dat van hen ook.

De uitzichten zijn de moeite waard, maar de route van vandaag is me veel te druk. De Pyreneeën laat ik letterlijk links liggen. De grens over. Er staat niet eens een bord met France erop. En een stempel in mijn paspoort kan ik ook wel vergeten. Niemand met een pet op. In Le Boulou zie ik dat mijn Spaanse simkaart ook weet dat we in Frankrijk zijn. Geen internet meer. En zonder internet geen Google en zonder Google heb ik geen idee waar mijn appartement zich bevindt. Een close-up selfie die ik per ongeluk maak laat zien hoe ik eruit zie als ik daar achter kom. Zonder Google veel gedoe. Vragen, geen goede antwoorden. Lang verhaal. Een Leclerc buiten Le Boulou - een winkelbeveiliger past op mijn fiets - levert uiteindelijk een Franse simkaart en eten voor vanavond op.

De volgende hindernis blijkt het vinden van mijn appartement. De adresgegevens van de verhuurder zijn ontoereikend. Weer veel gedoe en een nog langer verhaal. Uiteindelijk zie ik een jongeman in fietstenue ergens op een trap van een huis staan. Hij heeft blijkbaar bij dezelfde verhuurder een appartementje geboekt. Binnenkomen valt niet mee. Kastjes, sleutels, codes, hekjes, trapjes, nog meer sleutels en codes. Dominik heet hij, een jonge Duitse ingenieur uit de buurt van München. Samen lossen we het escaperoom-spel op. Daarna pakken we een biertje op een terras. Aangezien ik bij Leclerc spaghetti en een fles wijn gekocht heb, besluiten we ook samen te